

ANNONCEMENT :

schrijft in te Ton-
bij J. COLLÉ, uitge-
eigenaar van dit
Abonnementprijs 5 fr.
oendingen van geld,
en aankondigingen
in frasco gedaan wor-
den den uitgever, Groot-
37-39, Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :

20 c^{ms} per regel.
Reklamen, von-
nissen en andere ar-
tikels, vooraan of
binnen in het blad :
1 fr. den drukregel.

Blijde intrede van Zijne Majesteit Koning ALBERT te Hasselt

op Donderdag 9 Januari 1919.

Post van dankbaarheid en van ver-
ouwelijken eenvoud ! Heeft Hasselt
leen, als hoofdstad der provincie, het
recht mogen genieten van den
ing te ontvangen gedurende zijnen
omflicht, toch is deze dag vol betee-
nis geweest voor gansch Limburg. De
aan van Leopold II, hoe zeldzaam
plechtig ook, kunnen tegen de
van Koning Albert niet opwegen ;
was het praalvertoon bijna nie-
het seizoen en het weder slecht
gevallen, de plechtigheid bijna on-
wacht, de verkeersmiddelen zeer
brekkelig ; maar een zegevierende vorst
mid en vereerd door de gansche
kwam ditmaal zijne Limburgers
geden voor zooveel geduld zooveel
dies liefde gedurende de bange
eener ontzaglijke wereldramp
Hasselt is sinds lange jaren de leger-
van het 11^e linieregiment dat, in
t midden nogthans van onvergetelijke
tijden, zich op gansch bijzondere
heeft weten te onderscheiden. Lim-
is steeds gebleven de provincie
telijk en eerlijk onder allen, wier
den, bij officieren en aalmoezeniers,
doorgegaan als de voorbeelden en de
rol van het belgische leger.
Daarom was deze dag zoo schoon en
roostend voor ons.

Blicht der stad.

Nevens de Kempen gelegen, heeft
aan een gansch bijzondere gelegen-
om gemakkelijk aan de neeboom
maken. Dennen van alle soorten en
schen, zeer kunstig opgesnukt en
heden met veel en vanden en draperij-
waren het hoofddoel der versiering ;
triumfbogen stonden talrijk en af-
sloeg ; iedere wij der stad had
zorg voor hare eigene versiering,
der dat verscheidene straten der stad
rdoor te zeer van elkaar verschil-
n. De bevalligste aanblik was die van
t stadhuis : de fijnste smaak in het
algen van vanden en kranzen, een
uweelen baldakijn en rode loopers
a trap en het Perron, eene laag
and op de voorafgaande plaats ;
aanklijk schoon !

Aankomst van den Koning.

Wat was kwart voor tien. Aan de eerste
t van den Curingersteenweg stap-
Zijne Majesteit en zijn oudste zoon
Leopold uit den auto en stagen te
rd. Een eind verder werden zij ver-
komd door den tijdelijken gouver-
eur, Karel Gielen en door den bur-
meester van Hasselt, M. Portmans. De
hield er aan van onmiddellijk
reugde uit te drukken bij het be-
der hoofdstad van eene provincie
die steeds zoo trouw gebleven was.
In trok de stoet, langs de Havermarkt
de Grootte Markt naar het stadhuis.
Iens achter eenige klarenen reed
Zing Albert, in de eerste rij van eene
op officieren van den staf der 3^e Le-
divisie, zoo eenvoudig en zoo gemoe-
lijk dat zeer talrijke menschen hem
verre niet opmerkten en hem maar
kenden toen hij vlak nevens hem
Nirijreed. Met zijn velduniform en
en strijdhelm, zonder ander ken-
ken dan eenige smalle strepen en
aan zijn kraag, was hij waar-
om toonbeeld van eenvoud en van
aligheid. Die indruk zou nog steeds
nemen.

Op het Stadhuis.

De eerste officiële plechtigheid, begonnen
kwart na tien. In de eerezaal hield
burgemeester eene toespraak — in

het vlaamsch, volgens wensch van den
hoogen bezoeker, — en de Koning vond,
ook in het vlaamsch, eenige gepaste en
zeer vleeiende woorden van dank voor de
gemeenteverheden.

Toen trad Zijne Majesteit uit het stad-
huis, en begon eene plechtigheid die de
Limburgers zich nog lang met dankbaar-
heid zullen herinneren. Hij deelde deko-
raties uit aan ongeveer 60 soldaten, die
zich bijzonder hadden onderscheiden. Elk
van hen werd afzonderlijk voorgesteld
door generaal Joostens met een klein
verslag over zijne heldendaden ; en de
Koning knoopte telkens het eerste teken
op de borst van iederen dier dapperen.
Toen werden zij door den Kommandant
Dewilde, der Derde Legerdivisie, aan
Prins Leopold voorgesteld. Hij was heel
roerend, heel indrukwekkend.

De Koning ging terug naar het Perron,
om er eene groep verminkten van den
oorlog te begroeten, die daar op eene
eereplaats waren samengebracht.

Nu doleefte een lang stoet. Koning
Albert daalt neder van het verhoog en de
prins staat nevens hem. Zoo trekken
voorbij (wij vergeten misschien het een
of het andere) : een bataillon van het
11^e linieregiment, eenigt-batt-rijen vol-
geschut, zeer talrijke maatschappijen en
verscheidene muziekkorpsen uit de
gansche provincie.

Een zeer aangrijpende groep oorlogs-
wezen, die eenen schoonen bloementuil
aanbrachten, werd bijzonder hartelijk en
liefderlijk door den Koning aangesproken ;
vervolgens zagen wij ook de zoogezegde
" werkeloozen ", die eens meegesleurd
en verbannen werden tot schande van
Duitsland en verontwaardiging der
beschaafde wereld ; de families der 15
ter dood veroordeelden die onder den
oorlog te Hasselt gefusilleerd werden ;
talrijke menschen, — waartussen
priesters en lieden van zeer goeden stand
— die eens in het gevang werden opge-
sloten, om wille van hunne verkleefheid
aan het Vaderland.

In het Provinciaal Gouvernement.

Rond kwart na elf reed de Koning er
per auto naar heen. In eene zaal wachtten
de leden van Senaat en Kamer, de Pro-
vincieraad en de leden der magistratuur ;
in eene andere, vele burgemeesters van
Limburg ; in eene derde, de hoofden der
verscheidene administraties ; in eene
andere nog, deoorlogswezen, verminkten,
oud gevangenen, de families der ter dood
gebrachten. Geene toespraken, maar een
gemoeelijk samengaan tusschen den
Koning en de aanwezigen, bijzonder toen
Zijne Majesteit, met veel belangstelling
en veel nadruk, vroeg naar onzen
toestand, de aangebrachte schade, de
werking der inrichtingen. Waarlijk het
is een vorst vol genegenheid, die zeer
vriendelijk en zeer goedhartig zijne moe-
lijke koningsrol uitoefent.

In de Hoofdkerk.

Aangezien de heiligheid der plaats,
hebben weinige menschen volledig kun-
nen nagaan wat er gebeurd is ; tegenen
nogthans die dat geluk hadden, zegenen
eenparig dat dit misschien het schoonste
oogenblik is van het verblijf van den
Koning, te Hasselt.

Om 5 minuten na twaalf, toen onzen
vorst uit den auto stapte, trad de Z. E.
H. kanunnik Broux, pastoor deken van

Hasselt, in feestelijk goudgewaad, ver-
gezeld van diaken en onderdiaken, naar
het portaal om het wijwater aan te bie-
den. Hij leidde Zijne Majesteit tot aan
den ingang van het koor, gansch voor-
behouden aan de geestelijkheid ; en daar,
tusschen eene dubbele rij van 60 priesters
uit gansch Limburg, waartussen verschei-
dene heeren deken, vertolte hij,
in het vlaamsch, de gevoelens van er-
kentelijkheid der priesters jegens den
verlosser van het vaderland.

De Koning was zichtbaar ontroerd.
Met eene zwakke stem — hij kon maar
door zeer weinigen verstaan worden —
sprak hij ongeveer deze schoone woorden
uit, die aan de priesterharten zooveel
troost en zooveel aanmoediging brachten,
en die wij in het kort samenvatten :

" Mijne Heeren, ik dank U voor uwe
gevoelens en voor uwe gebeden. Sinds
lange jaren en bijzonder daarginder
achter het front, heb ik vernomen en
ingezien dat de belgische priesters een
der beste steunen zijn van den Konink-
lijken troon, ik dank er u om, ik ben
gelukkig het u te zeggen, en mijn groot-
ste wil is dat gij het zoudt weten, en
dat men het zou weten en niet verge-
ten. Gij onderwijst de menschen, gij
geeft hun de schoonste voorbeelden, gij
hebt eene schoone, eene groote taak te
vervullen. En nu, Mijne Heeren, laten
wij samen naar het altaar gaan, daar
zullen wij samen bidden voor het geluk
van ons dierbaar Vaderland "

Toen wij hem op die oogeblikken
zagen, onzen geliefden vorst, op nauwe-
lijks een paar meter afstand, al de bewe-
gingen naspurend op zijn gelaat vol
zachtheid en toegenegenheid, bij het
hooren van die woorden zoo vriendelijk,
zoo gezellig bijna, dachten wij : Wij ge-
looven onze jongens goed, wanneer zij
spreken van hunnen Koning die gelijk
een gewoon soldaat het geweerschot
kwam lossen in de loopgraven, en met
hen omging zonder hoovaardigheid en
zonder gezocht manieren ; het is waar-
lijk hij, gelijk hij daar voor ons staat.
Hij werd geleid naar zijnen troon, aan
den evangeliekant ; daar knielde hij neer
op eene bidbank, en gedurende de gansche
plechtigheid bleef hij met de oogen on-
veranderlijk naar het altaar gericht.

Na het " Domine salvum fac regem "
en het lied " Vers l'avenir " begeleid door
het regimentmuziek, ging de Koning
weg. Het was 12 ure 20.

Een roerende pelgrimstocht.

" Waar rusten de 15 gefusilleerden ?
vroeg de Koning onverwacht. Men legde
hem de plaats uit, daarginder op tien
minuten afstand, aan de kazerne der
Wapenplaats. En Koning Albert er naar
heen. Daar verwachtte zich niemand aan-
in die wijk waren de straten nauwelijks
versierd, bijna geen enkel van die afge-
leggen arbeiderswoning-n was bevlagd.
Om het even. De auto holde in snelle
vaart er naar heen ; en onze groote
Koning, persoonlijk, zonder zijn gewoon
gevolg, onafkns het late uur, bracht in
stijle zijne groot aan de dierebare graven,
daarginder op een verlaten terrein.

Hoe schoon, hoe beminnelijk !

Het vertrek.

Ongekunsteld, gelijk alles. Een kort
opthoud in de lokalen van het Natio-

naal Comité, langs de Vereenigde Staten-
laan ; een welkomgroet van wege
die heeren, eenige zeer vriendelijke
woorden van dank — welverdienden
dank — voor die ons hebben bijgestaan
toen de hoogersnood dreigde ; en om 1
uur vertrok de Koning weder naar Brus-
sel.

Onze laatste indruk : wat is de Koning
toch goed !

Wij ook, wezen wij goet voor hem !
Moeilijk is zijne taak. Vergeten wij niet
dat, in de huidige omstandigheden vooral
de mannen van orde meer dan ooit moet
ten houden aan de vaderlandsche instel-
lingen, en getrouw blijven aan dengene
die op het slagveld het levend toonbeeld
bleef van zijn land, van zijn land dat
leed en kwijnde, doch nu verrozen is !
Denken wij ernstig aan de woorden van
den Koning in de hoofdkerk te Hasselt,
zij zijn een echt program voor iederen
katholiek : getrouwheid aan eer en
plicht, getrouwheid aan het vaderland,
getrouwheid aan God !

OVER VADERLANDSLIEFDE.

Brief van Kardinaal Mercier.

Kardinaal Mercier schreef aan La
Libre Belgique den volgende brief :
" Dat men diezen bewonderd, die
het verzet tot het heilhaftige gedroeven
hebben, volmaakt ; maar het zou on-
rechtvaardig zijn diegenen te blamieren
of te veroordeelen, die, getrouw aan de
door de regering voorgeschreven ge-
dragslijn, niet aan hunnen plicht zijn te
kort gekomen.

Zekere ondergeschikte bedienden of
de ministeries, met toestemming of op
den raad van personen, dewelke zij in
rechte waren als gezaghebbende te be-
schouwen, zijn in funktie gebleven. Ik ken
er. Zij hebben gewetensvol gewerkt. Men
had hun gezegd dat, zonder af te wijken
van de instructies van den Havre, zij al-
dis in staat zouden wezen de aktivisti-
sche drijverijen na te gaan en deze, des-
noods, te dwarsboomen.

De werklieden, die liever van honger
stierven, dan eene werkverbintenis voor
den vijand te teekenen, zijn helden ; maar
zij, die ten slotte onder lichamelijke uit-
putting bezweken zijn, die zijn geen
schuldigen.

De betichten, aan wie geen pijniging
eenige bekentenis kon uitlokken, zijn be-
wonderenswaardig ; maar, als er eerlijk
burgers zijn die, door de Duitse
rechtbanken, wegens vaderlandsche daden
op de pijnbank gelegd, niet tot het
laatste weerstand hebben kunnen bieden,
of, te goeder trouw, in den valstrik van
den vijand gevallen zijn, zou het dan niet
onrechtvaardig en wreed zijn hun den
steen toe te werpen !

Daaruit besluit ik met u, heer bestuur-
der, dat, zoo men goed doet verreders die
vervolgen, men in koude bloede, een voor
een, al de twijfelachtige gevallen moet
onderzoeken, en er zich van onthouden
moet de praktijk der vaderlandsche,
zonder gevaar voor u zellen, op ande-
mans rug aan te moedigen."

Ruzie in het rood kamp.

Het begint te spoken onder de socia-
listen : en gelijk het was voor den oorlog